

Haar uitgesproken talent bracht haar in tal van bijzondere plaatsen in de wereld. Zo bracht zij haar toehoorders in vervoering in een oude schuur op het Afrikaanse platteland, speelde ze de sterren van de hemel op een Duitse berg en betoverde ze Amerikaanse zalen vol concertgangers met haar virtuoze pianospel. Maar als ze mag nadenken over de meest bijzondere plek waar ze ooit gespeeld heeft, staat het Heemskerkse kasteel Marquette in haar top-drie. "Niet alleen door de fantastische entourage maar ook vanwege de prachtige akoestiek," aldus de Uitgeestse die zich duidelijk zeer verbonden voelt met haar woonomgeving.

Geïnspireerd door de omgeving

"Ik kan echt genieten van de afwisseling in de natuur van de IJmond. Duinen, bossen, polders en water: het luisteren naar de wind, de vogels en het ruisen van de bladeren inspireert me enorm. Ik vind het jammer wanneer ik mensen met grote oortelefoons over straat zie lopen. Die missen toch iets moois."

Het leven van een concertpianiste lijkt soms op een kluizenaarsbestaan. Dagenlang brengt Regina Albrink door in de kleine, maar sfeervolle studio aan de Uitgeesterweg. Een ruimte die voor het grootste deel in beslag wordt genomen door twee glimmend zwarte vleugels. Een begrijpelijk aantal, want met slechts één vleugel kom je nooit tot grote hoogte...

Regina Albrink achter haar Steinway vleugel

Een Steinway en een Yamaha, afwisselend voor de meester en haar studenten. Behalve dat ze zelf eindeloos studeert, brengt ze haar vaardigheid namelijk ook over op anderen.

Voor de in Limmen opgegroeide, maar in Uitgeest woonachtige Regina Albrink, bestaat er geen groter geluk dan de muziek. „Het gevoel dat ik heb na een optreden, is onbeschrijfelijk. Vooral het feit dat ik anderen zo blij kan maken met mijn spel, vind ik heel bijzonder. Ik krijg wel eens brieven na afloop van een concert waarin mensen schrijven over hun ontroering of mijn muziek als een 'warm bad' ervaren. Dat doet wel wat met me. Het mooie van muziek maken is dat je de mensen iets kunt geven of zelfs nalaten.”

Zo'n dertig keer per jaar verzorgt de frêle kleinkunstenares een concert in binnen- of buitenland. En toch wil ze grenzen blijven verleggen. „Ik voel dat ik me nog steeds ontwikkel. Dat is een motivatie om te blijven spelen.”